

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3076/2021
23.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Драгане Миросављевић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Богдан Бијелица, адвокат из ..., против туженог ДОО „ББ“ ..., чији је пуномоћник Тања Арсић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2617/20 од 22.06.2021. године, у седници одржаној 23.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужиоца и туженог, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2617/20 од 22.06.2021. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужиоца и туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2617/20 од 22.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 1240/18 од 16.06.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати укупан износ од 180.056,72 динара на име накнаде за исхрану у току рада, регреса за коришћење годишњег одмора, дневница за службено путовање у иностранство и накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, у појединачним опредељеним износима, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, док је одбијен тужбени захтев ради исплате преко досуђеног износа од 180.056,72 динара до траженог износа од 1.200.000,00 динара на име зараде, накнаде зарада за исхрану у току рада, дневница за службено путовање у иностранство и трошкова за долазак и одлазак са рада, у појединачно опредељеним износима са каматом од подношења тужбе до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 43.293,75 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је ставом четвртим изреке, тужилац ослобођен плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2617/20 од 22.06.2021. године, жалбе странака су као неосноване одбијене, првостепена пресуда потврђена, а захтеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка су одбијени.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизије су благовремено изјавили тужилац и тужени, због погрешне примене материјалног права, са предлозима да се о ревизијама одлучује применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео и одговор на ревизију тужиоца.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 18/20), оценио да нису испуњени услови из ове законске одредбе да би се ревизије сматрале изузетно дозвољеним.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаном пресудом одлучено је о накнадама за исхрану у току рада, регреса за коришћење годишњег одмора, дневницама за службено путовање у иностранство и трошковима за долазак и одлазак са рада, као и о трошковима поступка, уз примену одредаба закона који регулишу право странке на ове накнаде, а која не одступа од судске праксе по овим питањима. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизијама тужиоца и туженог, као изузетно дозвољеним, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана везаних за одлучивање о наведеним накнадама, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизије нису дозвољене.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 06.09.2018. године, а вредност побијаног дела потраживања је 1.019.943,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Ревизијом туженог побија се решење о трошковима поступка. Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, али применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 3. ЗПП.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног дуга, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг. Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија туженог изјављена само против решења којим је одлучено о споредном тражењу, то је иста недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић